

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/87/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620010400
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7620010400.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej a JUDr. Bc. Milana Husťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2020, v trestnej veci proti R. U., obžalovaného pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr.zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 16.9.2020 sp.zn. 4T/66/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného R. U..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 16.9.2020 sp.zn. 4T/66/2020 bol obžalovaný R. U. uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1/ v dobe od 25. júna 2019 do 17. júla 2019 v obci O., D. T. na adrese T. XXX/XX, napriek výzve Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2T/51/2019 zo dňa 4.6.2019 k nastúpeniu do výkonu trestu odňatia slobody, ktorú si osobne prevzal dňa 11.6.2019 s nástupom najneskoršie do 24.6.2019, na výkon trestu odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2T/51/2019 zo dňa 17.5.2019, právoplatným dňa 1.6.2019, bez vážneho dôvodu nenastúpil a na výkon trestu bol dodaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru O. dňa 17.7.2019,

2/ dňa 3. marca 2020 v čase okolo 09.30 hod. v obci O., okres T., v byte na adrese T. XXX/XX, pod vplyvom alkoholických nápojov napadol svoju družku R. F., O.. X.X.XXXX, tak, že ju ťahal za vlasy, udrhel ju do zadnej časti hlavy, vulgárne jej nadával a vyhrážal sa jej, že ju zabije, pričom následne ho jej rodičia X. F. R. R. F., O.. XX.X.XXXX, odťahli od R. F., O.. X.X.XXXX, R. X. F. ho vytiahol pred dom, kde sa im začal vyhrážať so slovami, že keď prejdú okolo domu jeho matky, tak ich prepichne nožom, čím týmto konaním vzbudil u poškodených R. F., O.. X.X.XXXX, R. F., O.. XX.X.XXXX, R. X. F. dôvodnú obavu o ich život a zdravie, a že vyhrážky aj uskutoční.

Za to bol obžalovanému R. U. podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 38 ods. 2, 4 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona obžalovaného na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/, d/ Tr. zák. obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozhodnutiu po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok obžalovaný R. U. do zápisnice o hlavnom pojednávaní zahlásil odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že sa necíti byť vinným zo skutku, ktorý má naplňať skutkovú podstatu trestného činu nebezpečného vyhrážania, pretože tento skutok sa nestal. Ako uviedol pri svojom výsluchu v prípravnom konaní dňa 07.04.2020, nikomu sa nevyhrážal. Je pravdou, že medzi ním a družkou R. F. došlo dňa 03.03.2020 k hádke, pri ktorej si aj navzájom vulgárne nadávali, ale nevyhrážal sa ani družke ani jej rodičom a ani nikoho nenapadol.

Podľa jeho názoru súd pochybil, pokiaľ bez toho, aby ho na to upozornil a umožnil mu vyjadriť sa k tomu, uznal ho za vinného z prísnejšej kvalifikácie skutku, než aká mu bola kladená za vinu podľa obžaloby. Podľa obžaloby sa mu kládlo za vinu, že sa dopustil prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a súd ho uznal za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Má za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa skutok stal. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že skutkový dej sa stal tak, ako bol uvedený v podanej obžalobe. Poukázal na to, že výpovede svedkov - poškodených z prípravného konania a hlavného pojednávania sú plné rozporov. Výpovede svedkov - poškodených R. F. U.. R. F. F.. R. X. F. obsahujú rozpory najmä v mieste vykonania skutku, keď R. F. F.. R. X. F. tvrdia, že sa im mal vyhrážať pred domom, pričom R. F. U.. tvrdí, že sa jej vyhrážal vo vnútri domu. Ďalším zásadným rozporom vo výpovedi uvedených svedkov - poškodených je, komu sa mal vyhrážať. Kým R. F. F.. R. X. F. zhodne tvrdili, že sa mal vyhrážať aj im, R. F. U.. vo svojich výpovediach tvrdila, že sa mal vyhrážať len jej. Taktiež je rozpor vo výpovediach poškodených ohľadom dôvodu prečo hádka vznikla, keď poškodení vyprodukovali pri svojich výpovediach tri rôzne verzie prečo k hádke medzi ním a družkou došlo. Uviedli, že dôvodom hádky bolo to, že R. F. U.. mu nechcela dať syna F., potom dôvodom malo byť, že mal hľadať víno a podľa ďalšej verzie zas to, že si pýtal jesť a R. F. U.. mu mala povedať, že už jedol.

Svedok X. F. vo svojej výpovedi zo dňa 22.04.2020 uviedol, že sám vytlačil obžalovaného z domu po tom, čo ho s manželkou odtrhli od dcéry R. F. U.. Ďalej svedok uviedol, že keď vyslovil vyhrážky pred domom, jeho dcéra a manželka boli v dome a až potom vyšli na chodbu. Na pojednávaní dňa 02.09.2020 však svedok uviedol, že ho vytlačil pred dom spolu s manželkou, pričom v čase vyhrážania boli manželka a dcéra vonku.

Výpoveď svedkyne R. F. F. zo dňa 22.04.2020 absolútne nekorešponduje s jej výpoveďou na pojednávaní dňa 02.09.2020 a až po prečítaní jej skoršej výpovede svedkyňa povedala, že to bolo tak, ako to uviedla vo svojej výpovedi dňa 22.04.2020. Táto svedkyňa vo svojich výpovediach uviedla niekoľko verzií toho, ako konflikt medzi ním a R. F. U.. začal.

Obžalovaný R. U. v ďalšom poukázal na výpovede svedkov Š. Ž. R. R. U. z prípravného konania zo dňa 29.04.2020, ktorí sú susedmi domu, kde žijú poškodení, teda domu, pred ktorým sa mal poškodeným vyhrážať. Obaja svedkovia zhodne potvrdili, že ho videli pred domom hádať sa s R. F. U.. Títo svedkovia neuviedli, že by sa v čase skutku nachádzali pred domom aj R. F. F.. R. X. E. F.. Výpovede uvedených svedkov vyvracajú tvrdenia poškodených o okolnostiach skutku tak, ako ich opísali poškodení. Svedkovia, aj napriek blízkosti, nepotvrdili vyhrážky adresované poškodeným.

Svedkovia vypočutí v konaní vo svojich výpovediach zhodne tvrdia, že skutok sa mal stať pred množstvom ľudí, avšak má za to, že neexistuje jediný svedok, ktorý by potvrdil skutok tak, ako je popísaný v obžalobe.

Súd vykonáva dôkazy, ktoré sú v neprospech obžalovaného, ale aj tie, ktoré svedčia v jeho prospech, a preto pri vyhodnotení týchto dôkazov by sa mal súd takisto zaoberať ich relevantnosťou a hodnotiť ich v súhrne. V prípade nejednoznačného preukázania viny obžalovaného musí súd v súlade so zásadou prezumpcie neviny toho oslobodiť spod obžaloby. Súd pri hodnotení dôkazov sa nezaoberal ich relevantnosťou, nehodnotil ich v súhrne a neprihliadol na výpovede svedčiace v jeho prospech. Súd ho uznal za vinného na základe výpovedí poškodených, ktoré musia spolu minimálne korešpondovať a byť vo vzájomnom súlade, pričom v zmysle vyššie uvedeného to tak v tomto konaní nie je. Preto obžalovaný

R. U. vyslovil presvedčenie, že v jeho prípade nemožno dospieť k záveru, že mu vina bola spoľahlivo a bez dôvodných pochybností preukázaná.

Záverom svojho odvolania obžalovaný R. U. poukázal na právny názor vyslovený v inom rozhodnutí súdu, že na preukázanie viny obžalovaného musí existovať súhrn priamych a nepriamych dôkazov a tento súhrn musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávacom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedá a či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. priateľskom ale nepriateľskom vzťahu, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Obžalovaný R. U. taktiež poukázal, že znaleckým posudkom, ktorý bol vypracovaný v rámci konania na jeho osobu, nebol jeho pobyt na slobode posúdený ako spoločensky nebezpečný. Uložený nepodmienečný trest odňatia slobody preto považuje za neprimerane prísny.

Vzhľadom na vyššie uvedené obžalovaný R. U. navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutých výrokoch zrušil a sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby v bode, v ktorom sa mu kladie za vinu spáchanie prečinu nebezpečného vyhrážania oslobodí a v nadväznosti na to rozhodne o miernejšom treste len za skutok podľa prvého bodu obžaloby, ohľadom ktorého urobil vyhlásenie, že je vinný. Prípadne ak bude mať odvolací súd za to, že je vinným aj z prečinu nebezpečného vyhrážania navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok minimálne v časti rozhodnutia o treste, a to tak, že mu uloží trest odňatia slobody, ktorého výkon podmienenečne odloží a určí primeranú skúšobnú dobu.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný R. U. ako odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že ním podané odvolanie nie je dôvodné.

Preskúmaním napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho odvolací súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal kontradiktórnym spôsobom konania dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné rozhodnutie vo veci samej. V písomných dôvodoch napadnutého rozhodnutia okresný súd veľmi podrobne poukázal na jednotlivé dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a zároveň uviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, a to jednotlivo, ako aj v súhrne.

Argumenty napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Poukazujúc na vyššie uvedené odvolací súd preto poukazuje, že v dvoj inštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolaciemu súdu je daná možnosť v podrobnostiach poukázať na dôvody, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie.

K odvolacím námietkam obžalovaného R. U. považuje za potrebné odvolací súd za potrebné uviesť, že súd nie je pri svojom rozhodovaní viazaný právnou kvalifikáciou skutku uvedeného v obžalobe. Preto okresný súd nepochybil, pokiaľ obžalovaného R. U. tak, ako to namieta v dôvodoch odvolania, nepoučil z jeho pohľadu o prísnejšom právnom posúdení žalovaného skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku. Už v

podanej obžalobe sa dávalo za vinu obžalovanému R. U. spáchanie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty, teda podľa § 360 odseku 2 Tr. zák.

Samotná skutočnosť, že okresný súd toto žalované konanie posúdil aj ako konanie spáchané na viacerých osobách, teda podľa odseku dva žalovaného prečinu nebezpečného vyhrážania § 360 Tr. zák., a to podľa písm. a), teda ako závažnejší spôsob konania s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Tr. zák., je práve naopak v súlade so zisteným skutkovým stavom veci. Použitie namietanej právnej kvalifikácie nie je preto možné považovať, aby súd ho uznal za vinného podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, než ako jeho konanie bolo posudzované obžalobou.

Odvolacím súdom rovnako neboli zistené ani žiadne také pochybenia, ako na ne poukazuje v odvolaní obžalovaný R. U., aby bol nedostatočne zistený skutkový stav veci a nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, teda jednostranne v jeho neprospech. V dejovej línii všetci traja poškodení nepochybne v podstate zhodne popísali, že bol to obžalovaný R. U., ktorý sa im vyhrážal spôsobom, ktorý u nich aj vzbudil obavu z možného reálneho dokonania vyhrážok, a to vzhľadom aj na fyzické napadnutie R. F. U..

Okresný súd nepochybil ani pri rozhodovaní o druhu a výmery trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený pri aplikácii ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák., keď mu bol uložený trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonom zvýšenej trestnej sadzby.

Aj zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania, vzhľadom na jeho predchádzajúce odsúdenia.

Odvolací súd nezistil ani žiadne pochybenie okresného súdu, pokiaľ uložil obžalovanému R. U. ochranné protialkoholické liečenie, lebo jeho uloženie, hoci podaným odvolaním nebolo namietané, má svoju oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.